

Tari István

Auschwitz után

Auschwitz után
lehet igazán
verseket írni.

Mi maradt?

Csak egy iszonyú
ásítás bűze
maradt utána.

Mindent kitálató döglődés

Nagy tömegeket összecsoportító
díszbeszédre, potyaleső
eszem-izomokra készülődtek
itt, a szétvert lámpaburák,
a szónoki emelvénynek
álcázott atomóvóhely tövében,
az elvadult virágágyásoknál,
örökzöld cserjéknél,
melyekből jelszavak
betűit alakították ki.

Másoktól akarták
megvédeni magukat,
közben egymásnak estek
a szörnnyetegek.

Otthonos zugok

Otthonos zugok tányérja zörög,
ahol a nagylelkűség lakomázik.
Kócerájok! Túléltek az örök
igazságok elnöki palotáit...

Tari István

MARS

Azt mondják az asszonyok, hogy egyszer majd nekem is benő a fejem lágya, amin röhögnöm kell. Viszont akkorát, hogy csak úgy visszhangzik tőlük a hűtőház. A munkavezető pedig megáll mögöttem fehér köpenyében. Bizonyára értetlenül fintorog, bámul rám. Hátamon érzem a tekintetét. De nem szól egy szót sem. Mit is mondhatna, szegénykém? Tudja ő nagyon jól, hogy milyen pocskék munkát végzünk. Aki nem hiszi, az álljon a helyembe, oda a szalag mellé, és rendezgesse csak a fagyos karfiolt! Azért említem a karfiolt, mert mostanában éppen azt csomagoljuk.

És az az érzésem, hogy ebben az életben én már nem melegszen fel soha többé. A sivárságtól fázom, a kilátástalanság vacogtat engem a legjobban.

Albérleti szobám ablaka egy mocskos külvárosi udvar klozetajtájára néz, mely előtt türelmetlenül egymásra várnak a lakók. Én meg csak tüzelek abban az ócska vaskályhában - pillanatok alatt kihűl, ha nem ég benne a tűz -, és arra a bizonyos *életre* gondolok, mellyel telis-tele van az asszonyok szája a hűtőházban. Gubbasztok elmélkedve a vaskályha mellett, nagy betűkkel írja az aajtáján: MARS. Bámulum a régi, szuvas bútorokat. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy ez alatt a rövid albérleteskedésem alatt nem szerettem meg őket, és a vastagon kent festék repedéseit bámulva sokat, egyre többet gondolok a fiatalságomra. Ha nem tudnád: legszebb éveimben járok! Mindenki ezt mondja, te is tudod, csak játszod az eszedet. No mindegy, te legalább nem nézel kurvának, mint egyesek.

Néhány héttel ezelőtt kaptam egy levelet. Géppel írta a feladója. A levél szövege nyüzsgő a primitív helyesírási hibáktól. Az ürge borzasztóan finomkodik: Kegyed, Nagysád, Ön - szóval nagy-nagy körülménnyességgel önöz és följánlja, hogy ismerkedjünk meg. Tudomása van róla, hogy ezt a körülményeim megengedik, hogy ráérek, hogy szabad vagyok. És éppen ezért följánlja a barátságát. De nehogy félreértsem! Nem akar ő engem lekötelezni a világot! Nem, dehogyan akar ő nőszülni! Csak azt szeretné, ezt silabizáltam ki a leveléből, ugye, ha az ágyasa len-

nék. Ha arra szükség mutatkozik, még lakást is biztosít, ahol találkozhatnánk, ahol, a gyengébbek kedvéért: lebonyolíthatnánk a pásztorórákat. Éppen ezért azt ajánlja, hogy találkozzunk pénteken, a buszállomás postaládájánál, mégpedig este hat órakor. Hogy álljak ott a leírt időpontban, várjam őt: majd jön. Meg fog szólítani.

Naná! Jön értem a király, hófehér paripán... Ezt az alkalmat, ugyebár, nem mulaszthatom el. Kíváncsi voltam arra az ürgére, aki engem örömlánynak néz.

Nos: az ajánlott időpontban - még a köd is a kezemre játszott, pokoli felhő ereszkedett a városra. Alig láttam az orromig, de megjelentem az állomás. Persze, nem álltam a postaládához, csak, a várakozó utasok közé vegyülve, gallérom, sálam mögé bújva, amennyire lehetett szemmel tartottam azt. Hamarosan fel is figyeltem arra a dagadt, tömzsi, disznó külsejű alakra, aki nagyon nyugtalannak látszott a postaláda közelében. Valahonnan ismerősnek tűnt! Kergén mászkált ide-oda. Nem voltam biztos a dögomban. No, majd megnézzük közelebről is. Az egyik alkalmas pillanatban, busz érkezett épp a peronra, az utasokkal együtt a láda közelébe sodródott. Ott már határozottan fölismertem azt az alakot: legalább ötven éves, néhányszor láttam az udvarunkban, a házigazdánál volt. Mindig nagyot köszönt. Mit mondjak? Az apám lehetne, ha nem a nagyapám! Fogadtam a köszönését, de azon túl nem váltottunk egymással szót. Minimum az apám lehetne...

Lelkendezve ismert föl. Még a kalapját is lekapta lapos fejről.

- Hát jó estét, jó estét! - köszöntött undorító nyájjal. - Magácska utazik valahová? Vagy éppen vár valakit? - csúszkált a nyálában.

- Várok valakit - morogtam kurtán, éreztem, hogy lassan elönt a méreg.

- Valami komoly az a valaki? - érdeklődött fülig szaladt szájjal, pimaszul.

- Elég komoly - léptem egyet hátra. Ő a levélíró, ehhez nem férhet kétség.

- Utazni fog vele? - folytatta a kérdezősködést, csöppet sem zavartatva magát.

- Persze, utazni fogok vele.

- Busszal?

- Dehogy busszal! Kocsival jön értem - feleltem egyre ingerültebben.

- Nem fog az eljönni.

- Biztos vagyok benne, hogy megérkezik - néztem rá szúrósan. - Nem szoktam hiába várni.

- Nem akarom önt zavarni... - mentegetőzött.

- De zavar - léptem el mellőle dühösen. Erre, nem tehetett mást, lekopott.

Rá néhány napra újból levelet kaptam tőle. Második levelét is borzasztó körülményesen fogalmazta. Megint a Kegyed, a Nagysád, az Önöcske... Levelében elnézésemet kéri, amiért, szokásától eltérően, késve jelent meg a találka színhelyén. Ahol szomorúan állapíthatta meg, hogy én már beszélgetek valakivel. O nagyon jól ismeri azt a *férfit*, akivel társalogtam a buszállomás postaládájánál. És ő tudja arról a *férfiről*, hogy anyagilag nagyon jól áll. Hogy az a *férfi* egy BELEVALÓ gyerek. És, TERMÉSZETESEN, ő megért engem, hiszen a mai *nehéz helyzetben* a fiatalabb nők is biztonságra törekveszenek. Ugyebár, ebben a növekvő szegénységben egyre ritkább az olyan FÉRFI, aki rendezett körülmények között él, aki ANYAGILAG RENDEZETT körülmények között, és így tovább, és így tovább...

Igen, sűrűn gépelt oldalakon át dicséri magát. Dicséri előrelátásomat. Jó választásomat, KIVÁLÓ ÉRZÉKEMET!

Hogy oda ne rohanjak!

MARS - motyogtam többször is magamban. - MARS! MARS! MARS...

Mintha csak a kályha aajtáján pöffeszkedő felirat olvasását gyakorolnám.

